

SARAH
MORGAN

Goed bewaard geheim

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *How To Keep a Secret*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3160 6
ISBN 978 94 027 5694 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel 1

Hoofdstuk 1

Lauren

Voorgevoel: een sterk gevoel dat er iets staat te gebeuren,
met name iets onaangenaams.

Je kon niet echt het feest de schuld geven van wat er was gebeurd, hoewel Lauren achteraf spijt had dat ze het zo groots had aangepakt. Als ze niet zo druk was geweest met alle details, zou ze misschien gemerkt hebben dat er iets niet in de haak was. Of niet? Om te zien dat er iets niet in de haak was, moest je kijken, en ze had niet gekeken. Ze was bezig geweest met het moment en de opwinding van de grote dag.

En de dag was vroeg begonnen.

Ze was vóór de wekker wakker geworden, had zich omgedraaid en Ed een zoen gegeven. ‘Van harte gefeliciteerd.’ Moest ze het woord veertig laten vallen? Hoe voelde hij zich daaronder? En hoe voelde zij zich daaronder?

Ze had nog vijf jaar te gaan voordat ze die leeftijd zou bereiken, en dat leek ver genoeg weg om je er niet al te veel zorgen over te maken. En veertig was toch ook niet echt oud?

Misschien niet, maar toen ze de dag ervoor de verjaardagstaart in ontvangst had genomen en naar de veertig kaarsjes had gekeken die er nog op moesten, had ze gedacht dat er een grotere taart nodig was.

Ed lag diep weggekropen onder de dekens, als een beer in zijn winterslaap. Lauren lag nog even te doezelen en voelde zich geborgen in de stilte van hun slaapkamer. Dit was de eerste kamer die ze ingericht had toen ze hier waren komen wonen. Ze had er een rustige veilige haven van gemaakt, wit met grijze en zilveren accenten. 's Zomers baadde deze kamer in het zonlicht en sliep ze met het raam open, zodat ze de

vogeltjes kon horen. Maar nu, in januari, in de ijzige Londense kou, bleef het raam potdicht.

Achter hun huis, in een populaire straat in het hippe Notting Hill, lagen privétuinen. Afgelopen week had er elke ochtend rijp op de takken gelegen. De kou sloeg je in het gezicht zodra je de deur opendeed, alsof die de mensen die hun warme huis verlieten, wilde tarten.

Lauren was opgegroeid op Martha's Vineyard, een klein eilandje voor de kust van Massachusetts, en was niet bang voor een beetje kou.

Ze sloeg de deken van zich af en haalde haar vingers door zijn haar. 'Geen grijze haar te zien. Mocht het een troost zijn: je ziet er echt niet ouder uit dan zestig.' Er kwam geen reactie en ze zoende hem nog eens. 'Grapje. Je ziet er niet eens uit als veertig.'

Behalve de laatste tijd, in het ongenadige licht van de felle zon, dacht ze. Dan zag hij er wel degelijk uit als veertig. Werkte hij te hard? Ed had altijd lange dagen gemaakt, maar de laatste tijd kwam hij steeds later thuis en was hij vermoeder dan anders. Ze had subtiel het idee geopperd om eens naar de huisarts te gaan, maar hij had al haar hints genegeerd. Het was makkelijker om een peuter broccoli te laten eten dan om Ed naar de dokter te krijgen.

Volgens haar telefoon was het iets na zessen en hij vertoonde nog geen teken van leven. Lauren gaf hem een zacht duwtje. Haar dag was tot op de minuut gepland, en het hele programma ging om exact kwart over zes van start.

Ze hoorde gestommel op de trap. 'Mack is wakker. Hoe is het mogelijk dat een tiener evenveel herrie maakt als een kudde olifanten?' Ze vroeg zich af of Mack op weg was naar de slaapkamer, maar toen stierven de voetstappen weg en hoorde ze de keukendeur dichtslaan. Waarom stak Mack niet minstens even haar hoofd om de deur om haar vader te feliciteren?

Een lichte ongerustheid knaagde aan haar blijdschap. Een tienerdochter bracht evenveel lief als leed met zich mee. Nog niet zo lang geleden zou Mack vol trots met haar zelfgemaakte verjaardagskaart de slaapkamer binnengekomen zijn. Ze zou tussen hen in gekropen zijn en

met zijn drietjes zouden ze opgewonden de cadeaus hebben openge-
maakt, omringd door pakpapier en enveloppen. Zelfs toen ze net in de
puberteit raakte, was Mack een makkelijk kind geweest.

Een maand geleden was dat echter compleet omgeslagen. Van de ene
op de andere dag was ze een norske, humeurige karikatuur van een pu-
ber geworden, en Lauren begreep er niets van. Voor zover zij wist, was
er thuis niets gebeurd. Had het met school te maken?

De kerstvakantie was gespannen verlopen en Ed, die zelden vrij
nam, had er slecht op gereageerd. Lauren had zich opgeworpen als
vredestichter en dientengevolge het grootste deel van de feestdagen met
een knoop in haar maag rondgelopen.

Een puber doorgronden was moeilijker dan een sudoku maken, en
soms leek het gewoon niet te bevatten.

‘Denk je dat dit een fase is of dat het zo blijft?’

Ed bromde: ‘Dat wat zo blijft?’

Dat ze de rest van haar leven zo blijft, dacht ze, maar ze zei het niet. Ze
wilde Ed niet met haar zorgen lastigvallen, zeker vandaag niet. Het was zijn
verjaardag en ze had een feest te organiseren. Ze werd nerveus toen ze
dacht aan alles wat ze nog moest doen om het tot in de puntjes geregeld te
hebben. Ze kon het er niet bij hebben dat Ed zijn planning veranderde.

Zoals elke vrijdag ging ze om tien uur koffie drinken met haar vrien-
dinnen Ruth en Helen in hun favoriete koffiobar, wat toevalligwijfs
precies vijfendertig passen van de kapper vandaan was, waar Lauren
exact drie kwartier later een afspraak had. Om half twaalf moest ze bij
de bloemist zijn en na een wandeling van een kwartier naar huis – ho-
pelijk scheen de zon – had ze de rest van de dag ingeruimd voor de
laatste voorbereidingen voor het feest.

‘Ed –’ ze gaf hem nog een por. ‘Wakker worden, liefje. Ik wil je je
cadeau geven voordat ik naar beneden ga. Vandaag wordt een drukke
dag. Ik heb de hele dag van minuut tot minuut gepland.’

Eindelijk deed Ed zijn ogen open. ‘Heb je ooit een dag niet van mi-
nuut tot minuut gepland? Als ik ooit een organisatie-app bedenken, noem
ik hem de Lauren.’

Was hij haar nou aan het bekritisieren?

‘Het is belangrijk om de regie te houden, anders glijdt de tijd voorbij en is voordat je het weet de dag om zonder dat je iets bereikt hebt.’

Natuurlijk had Lauren andere redenen om de regie over haar leven te houden, maar daar hadden Ed en zij het nooit over. Soms vroeg ze zich af of hij het zich nog wel herinnerde. Na verloop van tijd konden gebeurtenissen vervagen tot ze wazig en ver weg leken. Net als wanneer je een schilderij in de zon hing: de lijnen vervaagden en de kleuren verloren hun helderheid. Af en toe dwaalden haar gedachten ernaar af, maar meestal wist ze zichzelf bij het heden te houden.

In de hoop Ed in beweging te krijgen, sloeg ze de dekens van zich af en stond ze op. Meestal begon ze de dag met een paar yoga-oefeningen, maar nu werd ze afgeleid door de gedachte aan Mack beneden in de keuken. Waarom was ze zo vroeg op?

Misschien maakte ze een verrassingsontbijt voor Ed. Dan kon er nu elk moment op de deur worden geklopt en zou er een dienblad klaarstaan met verse jus, knapperige croissantjes en sterke koffie.

Maar misschien was de wens de vader van de gedachte.

Lauren liep naar het raam en wierp een blik op straat. Met een beetje geluk werd het vandaag zo'n perfecte, zonnige winterdag, maar aangezien dit Londen was, was het niet waarschijnlijk. Zolang haar gasten maar niet door de sneeuw hoefden te ploegen hoorde je haar niet klagen. Ze was er jaren geleden al achter gekomen dat Engeland niet goed tegen sneeuw kon. Tien sneeuwvlokken en het hele land was in rep en roer.

Eindelijk kwam ook Ed moeizaam uit bed.

Lauren keek naar zijn gebogen gestalte. ‘Gaat het?’

Hij draaide zijn hoofd en keek haar verward aan. ‘Wat?’

‘Je ziet er moe uit.’

‘Ik ben ook moe. Ik zou nog wel een maand in bed kunnen blijven liggen.’

Ze besloot dat de tijd van subtiele hints voorbij was. ‘Ik denk dat je naar de dokter moet gaan.’ Hoe kwam het toch dat mannen dat nooit zelf bedachten? Ze wist niet of het een soort lafheid was (*wat als ik iets heb?*)

of ijdelheid (*echte mannen hebben geen dokter nodig*). Welke van de twee het ook was, Eds reactie was zowel voorspelbaar als frustrerend.

‘Naar de dokter gaan omdat ik moe ben? Wat gaat een dokter daaraan doen? Hij zal hooguit zeggen dat ik eerder naar bed moet gaan. Ik heb geen tijd om dat soort open deuren aan te horen.’

‘Zij.’

‘Pardon?’

‘Onze huisarts is een vrouw,’ zei Lauren. ‘Eleanor Baxter. Als je er niet heen wilt, doe dan tenminste wat rustiger aan. Ga wat eerder naar huis.’

‘Eerder naar huis? Lauren, heb jij enig idee wat ik verdomme allemaal moet doen?’

Ze verstarde bij deze onverwachte reactie. Ed vloekte nooit, niet waar zij bij was tenminste. Hij was altijd beleefd en voorkomend – tegen vrienden, tegen de leerkrachten op de school van zijn dochter, zelfs tegen de postbode als hij die toevallig tegenkwam. Ze had zich juist aangetrokken gevoeld tot zijn gelijkmoedigheid en onverstoorbare kalmte. Hij was honderd procent betrouwbaar. Bij Ed was ze nooit uit het lood geslagen. Bij hem hoefde ze zich nooit zorgen te maken dat haar hart zou breken of haar ademhaling zou stokken. Als er ooit een deel van haar was geweest dat naar iets anders had verlangd, dan was dat deel nu slechts een kleine stip in haar verleden, nauwelijks met het blote oog waarneembaar.

‘Ik weet dat je het druk hebt.’ Ze probeerde verzoenend te klinken, voornamelijk omdat ze geen tijd had om ruzie te maken of het weer bij te leggen. En hij had het ook echt druk.

Ed was een financiële whizzkid die bij een groot hedgefonds een fortuin had verdiend en nu zijn eigen portfolio beheerde. James, een oude studievriend van hem met wie hij een kantoorruimte deelde, noemde hem een financieel genie. Lauren had geen reden om daaraan te twijfelen, aangezien ze omringd werd met de bewijzen van zijn financiële expertise. Dit huis, Mackenzies school, hun perfecte leven – het werd allemaal bekostigd door Eds moordend lange dagen op kantoor.

Niet dat ze haar bijdrage aan het gezin niet op waarde schatte. Inte-

gendeel, ze vond zichzelf volledig gelijkwaardig en wist dat haar rol even belangrijk was als die van Ed. Ze was de olie voor zijn motor, de tonic in zijn gin, de Yorkshire pudding bij zijn rosbief, om een Britse analogie te gebruiken, wat ze altijd probeerde om in de gunst te komen bij haar gevreesde schoonmoeder, die zelfs na zestien jaar nog steeds geschokt was dat haar enige zoon met een Amerikaanse was getrouwd.

Ooit had ze ambities gehad, maar dat was voordat ze seks op het strand had gehad en zwanger was geworden. Nu had ze eindelijk het punt in haar leven bereikt waarop ze weer haar eigen dromen kon oppakken. Ze had binnenhuisarchitectuur gestudeerd en was nu eindelijk klaar om aan haar eigen carrière te beginnen. Ze vond het spannend, maar had er geen spijt van dat ze dit moment had uitgesteld.

Het was haar keuze geweest om een thuisblijvende moeder te zijn, en vanaf het moment dat Mack geboren was, had Lauren het moederschap geweldig gevonden. Haar dochter had haar eindeloos gefascineerd en ze had geboeid elke nieuwe ontwikkelingsfase gevolgd. Waar ze het meest van genoot, was dat zij en Mack over alles konden praten.

Lauren had met haar eigen moeder geen hechte band gehad, en ze had zich altijd voorgenomen om het bij haar eigen kind anders te doen. Mack zou niet opgroeien met het idee dat haar moeder iemand was die ver van haar af stond.

Ed zat nog op de rand van het bed en keek naar de vloer, alsof hij niet meer wist hoe hij zijn benen moest bewegen.

Ze trok de la van het nachtkastje open en haalde er een zorgvuldig ingepakte doos uit. Misschien zou het cadeau hem wakker maken. Ze had er lang over gedaan om precies het juiste cadeau te kopen, en ze was kinderlijk tevreden met haar uiteindelijke keuze.

Ze wilde hem iets speciaals geven. Ze wist hoeveel geluk ze had dat ze hem had.

Ed had alle eigenschappen die ze in een man zocht. Hij was standvastig, stevig en betrouwbaar. En betrouwbaar zijn was belangrijk; dat had ze wel van haar vader geleerd.

‘Van harte gefeliciteerd.’ Vol verwachting overhandigde ze hem het

cadeau. Er was niets zo leuk als het perfecte cadeau vinden. ‘Ik wilde je het nu alvast geven, omdat het straks een gekkenhuis is met een huis vol mensen die allemaal iets van je willen.’

Ed maakte het pakje open en staaarde naar de inhoud. ‘Heb je een regenwoud voor me gekocht?’

‘Niet een heel regenwoud. Een stukje regenwoud. Ik weet dat het milieu je aan het hart gaat. Je pakt altijd de fiets en praat vaak over het beschermen van de aarde. Ik dacht –’

‘Dit is oplichterij, Lauren.’ Hij klonk vermoeid. ‘Niet te geloven dat je hier geld aan hebt uitgegeven. Besef je wel dat je nu waarschijnlijk de cocaïne-industrie sponsort?’

‘Het is geen oplichterij. Ik ben niet gek.’ En dat wist hij ook wel. Ze was de beste van de klas geweest en was op een topuniversiteit aangenomen voordat haar wereld was ingestort. Ed had haar aangemoedigd om haar dromen weer op te pakken toen Mack naar de middelbare school ging. Toen ze was geslaagd voor haar opleiding binnenhuis-architectuur, hadden ze de champagne ontkurkt.

‘Ik heb het helemaal uitgeplozen. We kunnen erheen gaan wanneer we maar willen.’

‘Ja, want naar Brazilië vliegen is goed voor het milieu.’ Hij gooide het pakje op bed, en ze kreeg een brok in haar keel. Het was niets voor hem om zo te doen.

‘Ik wilde je iets origineels en bijzonders geven. Kennelijk had ik beter een horloge kunnen kopen.’

‘Nee. Luister, ik...’ hij wreef met zijn vingers over zijn borstkas. ‘Het spijt me. Let maar niet op mij.’ Hij kwam moeizaam overeind, liep naar de badkamer en deed de deur achter zich dicht.

Even later hoorde ze het geluid van stromend water. Verbijsterd bleef ze staan. Was hij alleen maar moe of was er meer aan de hand? Dit ging in ieder geval niet over een stukje regenwoud, dat wist ze zeker.

Was dit het begin van een midlifecrisis? Ging hij nu strakke spijkerbroeken dragen en een verhouding krijgen met iemand die nauwelijks ouder was dan Mackenzie? Zo was het gegaan bij twee moeders die ze

van school kende. Bij allebei had hun man een affaire gehad met de oppas. Niet dezelfde oppas trouwens, hoewel ze daar ook wel verhalen over had gehoord.

Ze probeerde het van zich af te zetten en ging op zoek naar Mack. Haar dochter zat in de keuken aan het kookeiland, gebogen over haar telefoon en met een grote, roze koptelefoon op.

Mack hield helemaal niet van roze. De koptelefoon was een poging om bij een stel meiden op school te horen die haar hadden gepest omdat ze niet meisjesachtig genoeg was. Mack had zich doodgeschaamd en onmiddellijk allerlei veranderingen doorgevoerd. Lauren had zich boos en machteloos gevoeld. Ze had naar de school willen stappen. Ed vond haar overbezorgd en zei dat het niet zo was dat Mack geen vrienden had; die had ze wel. Maar er was een groep meiden – ‘de prinsessen’ noemde Mack hen – die haar kennelijk het leven zuur wilde maken.

Mack leek niet te merken dat haar moeder de keuken binnen was gekomen.

Er stond geen dienblad met verse jus en koffie. Geen verjaardagsontbijt. Alleen een grote kom cornflakes waar Mack uit aan het lepelen was. Lauren duwde de gedachte weg aan Mack die haar vroeger ’s ochtends altijd om de nek vloog en probeerde in plaats daarvan te bedenken wat ze kon zeggen zonder een woede-uitbarsting te veroorzaken.

‘Dag schat. Ben je papa’s verjaardag niet vergeten?’

Mack keek op van haar telefoon en zette met een overdreven gebaar haar koptelefoon af. ‘Wat?’

‘Papa’s verjaardag. Vandaag.’

‘O ja?’ Op sommige dagen leek Mack meer Amerikaans dan Brits, en soms was het juist weer precies andersom. Ze was een kameleon die zich aanpaste aan de omstandigheden. Daar maakte Lauren zich nog het meeste zorgen over. Hoe ver zou ze gaan om erbij te horen?

‘Ga je hem niet feliciteren?’

‘Wil hij daar wel aan herinnerd worden? Veertig is knap oud. Nog net niet bejaard, maar wel in die richting.’ Mack nam nog een hap cornflakes. ‘Volgens mij wil hij dat helemaal niet. Ik hoef het in ieder geval

niet te weten als ik zo oud word. Bovendien is het kwart over zes en ik ben geen ochtendmens. Ik had een kopje thee voor hem kunnen maken, maar hij vindt mijn thee niet lekker. Klaagt altijd dat die te slap is.' Ze zette haar koptelefoon weer op en boog zich weer over haar Snapchat. In haar te grote T-shirt leek ze jonger dan zestien. Ze had hetzelfde zomerblonde haar als Lauren, maar Mack liet het naar voren hangen in een poging de hardnekkige puistjes op haar voorhoofd te verbergen.

Een paar maanden geleden mocht haar beugel eruit, maar ze glimlachte nog steeds met haar lippen op elkaar geperst omdat ze nog moest wennen aan het idee dat ze zich niet meer hoefde te schamen voor haar glimlach. Bij pubers ging het vooral over schaamte, besefte Lauren. Het ging over erbij horen en niet anders dan de rest zijn.

Pas toen Mack haar lege kom in de vaatwasser zette, zag Lauren de twee roze strepen in haar haren.

'Wat heb je met je haar gedaan?'

'Ik ben zo wakker geworden. Gek hè? Elfjes. Of duiveltjes.'

'Mack –'

Haar dochter zuchtte. 'Ik heb het geverfd. En voordat je gaat flippen: iedereen doet het. Alle andere moeders vinden het goed. Abigails moeder heeft haar zelfs geholpen met verven.'

Lauren wist dat Mack nu wilde dat ze net als alle andere moeders was. Maar dat was ze helaas niet. 'Waarom heb je het niet eerst met mij overlegd?'

'Omdat je een controlfreak bent en nee gezegd zou hebben.'

'Je hebt zulk mooi haar. Doe je dit om erbij te horen?'

'Dat kan me helemaal niks schelen.'

Ze wisten allebei dat het een leugen was. Mack wilde er juist dolgraag bij horen. Welke puber niet? En meiden konden zo gemeen zijn. Jongens vochten met elkaar en gingen daarna weer over op de orde van de dag, meestal zonder wrok. Meisjes waren anders. Was het een vergissing geweest om haar naar een meisjesschool te sturen?

Lauren koos haar woorden zorgvuldig. 'Lieverd, ik weet hoe moeilijk het is als je gepest wordt, maar het overkomt heel veel kinderen en –'

‘Alsof dat helpt, dat het heel veel kinderen overkomt.’ Haar onverschillige houding kon het verdriet niet maskeren en Lauren voelde het. Hoe kon het toch dat je alles wat jouw kind pijn deed, zelf ook voelde?

‘Jouw eigenheid maakt je juist bijzonder. En je zou staan te kijken als je eens wist hoeveel mensen met zichzelf bezig zijn in plaats van met anderen.’ Dit leek haar niet het juiste moment om weer over school te beginnen. ‘Ik zie dat je van streek bent. Is er iets gebeurd?’

‘Behalve dat mijn moeder me voortdurend de les leest?’

‘Ik lees je niet de les. Ik probeer je te helpen. We kunnen altijd over alles praten. Wat mij betreft is dat niet veranderd.’

Mack pakte haar telefoon. ‘Ja hoor, alles. In dit huis zijn geen geheimen.’

De cynische toon beviel Lauren niet. ‘Mack –’

‘Ik moet me klaarmaken voor school. Mijn moeder werd aangenomen op een topuniversiteit, dus alleen Oxford of Cambridge is goed genoeg voor mij. Het draait tenslotte allemaal om een goede opleiding, toch?’

Het was te vroeg om op haar pubergedrag in te gaan. Lauren deed haar mond open om tegen Mack te zeggen dat ze haar vader moest feliciteren, maar Mack was al vertrokken. Weer een deur die dichtgeslagen werd. Haar wereld leek er vol mee te zijn.

In dit huis zijn geen geheimen, had ze gezegd. Er was dus wel degelijk iets aan de hand. Dat moest gewoon, want als dit de nieuwe norm was, kon Lauren het niet aan zonder medicatie. Legde de school te veel druk op Mack?

Ze voelde de stress achter haar ribbenkast branden en ging naar de kelder om haar bezorgdheid van zich af te lopen op de loopband. Ze zette CNN aan om wat nieuws van het thuisfront mee te krijgen. Stormen in Alabama. Een tien meter lange alligator in Florida. Een schietpartij in Brooklyn. Het nieuws leidde haar af van de zorgen die door haar hoofd spookten.

Plotseling werd ze overspoeld door heimwee. Ze snakte ernaar ’s ochtends hard te lopen over het strand van South Beach, de geur van de zee, de verse vis die ’s ochtends gevangen was, de zon die onderging achter het huis van haar zus in Menemsha.

Twintig minuten later verscheen Ed. Hij had zijn fietskleren aan en zijn telefoon in zijn hand. Lauren slaakte een zucht van opluchting. Dit was de gewone gang van zaken. Ed fietste naar zijn werk en trok op kantoor andere kleren aan, en vandaag leek toch niet anders dan anders te zijn, behalve dat hij te laat was.

‘Fijne dag, jarige job.’

Hij gaf geen antwoord. Ze zette het geluid van CNN af en schakelde de loopband uit. Ze was buiten adem en haar hart bonkte, al wist ze niet zeker of het van de lichamelijke inspanning kwam.

‘Vind je het vervelend om veertig te worden?’

‘Wat?’ Hij keek op van zijn e-mails.

‘Veertig.’ Misschien was ze er te luchtig mee omgesprongen. Ze moest hem laten weten dat hij nog steeds knap en aantrekkelijk was. Wat meer seks zou geen kwaad kunnen. Ze nam zich voor dat vaker in te plannen. Soms vlogen de dagen voorbij en was er zo een week voorbij zonder seks. Soms langer. De waarheid was dat de seks tussen hen altijd fijn was, maar niet gepassioneerd. Iets wat ze lekker vonden, maar waar ze niet naar snakten, zodat het soms vergeten werd in het drukke leven van alledag. Was dat normaal? Ze had geen idee, want dit was geen onderwerp waar ze met haar vriendinnen over praatte. Sommige vrouwen waren schaamteloos openhartig over hun privéleven, maar voor Lauren stond dat gelijk aan de deur naar haar slaapkamer voor hen openzetten.

Misschien was het wel een probleem. Misschien had hij echt een affaire? Bij de gedachte alleen al begon haar hart nog harder te bonken en werden haar handpalmen klam. Het was een pavlovreactie waar ze geen controle over had, en het duurde even voordat ze zichzelf weer onder controle had. Zo was Ed niet. Ze logen niet tegen elkaar. Nooit. Dat hadden ze afgesproken op de eerste avond dat ze elkaar ontmoet hadden. Elke ongemakkelijke waarheid lag open en bloot voor hen. Dat vond ze een van de fijnste dingen van hun huwelijk. Andere vrouwen bekenden vaak dat ze hun echtgenoot niet echt vertrouwden. Lauren vertrouwde Ed volledig. Betrouwbaar, dat was Ed ten voeten uit. En ze waren gelukkig samen, dat was het allerbelangrijkste. Gelukkige stellen gingen niet vreemd.

‘Maak je je zorgen over Mack? Ze heeft je nog geen cadeau gegeven, maar je weet hoe ze tegenwoordig is ’s ochtends. En de laatste tijd is ze nogal lastig en opstandig.’

Dit was niet het moment om Ed over Macks roze lokken te vertellen. Dat moest hij straks zelf maar opmerken.

‘Het is een puber. Alle pubers zijn lastig en opstandig. Ik weet nog dat je moeder je zus een nachtmerrie vond.’

Lauren bedacht dat ze haar zus was vergeten te bellen. Door de voorbereidingen voor Eds verjaardagsfeest had ze aan niets anders meer gedacht.

‘Het enige wat mijn moeder wilde, was schilderen, en ze ergerde zich aan alles wat dat verstoorde.’ Toch schrok ze als ze terugschreef aan sommige dingen die ze met Jenna had gedaan. Ze mochten van geluk spreken dat ze ongedeerd hun jeugd waren doorgemaakt. Of vrijwel ongedeerd, in ieder geval.

‘Jenna en ik konden met onze ouders nergens over praten. Pa maakte alleen maar grappen of was op de golfbaan, en mama was ofwel in haar atelier aan het schilderen of op reis. En zelfs als ze er waren, hadden we niet zo’n soort relatie. Mack weet dat ze met ons over alles kan praten, hoewel ik stiekem hoop dat het geen dingen als drugs en porno zijn. Of tienerseks. Of tienerseks terwijl je drugs gebruikt en porno kijkt...’ Ze raakte in paniek toen ze aan alle mogelijkheden dacht. ‘Haar gedrag geeft me het idee dat ze iets verbergt.’ Ze herkende de signalen en het verontrustte haar. Ze wist dat een geheim je langzaam kon vertieren. Het wierp een barrière op tussen jou en de mensen van wie je hield.

‘Ze wordt volwassen.’ Ed was rustig en rationeel. ‘Ze hoeft ons niet elk detail te vertellen. Ze wil onafhankelijk te zijn, en dat hebben we altijd gestimuleerd. En wat dat lastig zijn betreft: dat heeft de natuur zo bedacht om ervoor te zorgen dat pubers het huis uit willen en ouders klaar zijn om ze de deur uit te trappen.’

‘Het huis uit willen? Ze is zestien, Ed. Het duurt nog jaren voor ze het huis uit gaat. En het is niet zo dat alle pubers lastig en opstandig zijn.’

Hij keek haar indringend aan en ze begon te blozen. Dat telde niet, dacht ze. Toch?

‘Ben je vergeten dat de school vorige week belde?’ vroeg ze. ‘Mack maakt haar huiswerk niet en heeft een onvoldoende voor Engels, wat niets voor haar is. Ze haalde tot nu toe altijd tien en Engels is haar beste vak.’

Ed fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik dacht dat natuurkunde haar beste vak was. Vorig jaar wilde ze nog luchtvaarttechniek gaan studeren.’

‘Dat was voordat ze door de meiden werd gepest omdat ze haar jongensachtig vonden. Weet je nog die afschuwelijke Facebookpagina die ze hadden aangemaakt? *Mack-de-man*.’ Hoe had hij dat kunnen vergeten? Ze was zo boos geweest dat ze naar school had willen gaan om een roestige schaar te zetten in dat prinsessenhaar van die meiden. Het was een hoop gedoe geweest om de pagina verwijderd te krijgen en Mack was er wekenlang door van slag geweest. ‘Het is een slimme meid. Ze kan alles doen wat ze wil, als ze er maar voor werkt, maar dat is het punt. Dat doet ze niet. Niet meer. Vroeger was ze altijd enthousiast, maar dat is ze kwijt. Als ze zo doorgaat, zakt ze voor haar examens.’ Behalve als het een examen in sarcasme was. Daar zou Mack een tien voor halen.

‘Er is meer in het leven dan goede cijfers halen, Lauren.’

‘Dat weet ik. Maar ik weet ook hoe competitief deze wereld is. Als je je examens verprutst, haal je de universiteit niet, en zonder universiteit kom je nergens aan de bak, want op elke vacature reageren letterlijk duizenden mensen. De oudste dochter van Sue Miller is vorige zomer afgestudeerd en heeft sindsdien honderdvijftig sollicitatiebrieven de deur uitgedaan, en het heeft niet één sollicitatiegesprek opgeleverd. Honderdvijftig. Werk vinden is een baan op zich. De druk is absurd hoog, maar dat is nu eenmaal de wereld waarin we leven en het is onze taak als ouders om haar daarop voor te bereiden.’

‘Lauren, het komt wel goed met Mack.’

Het ergerde haar dat hij niet eens opkeek van zijn telefoon. ‘Maar wat als dat niet zo is? De leerkrachten zeggen dat ze op school haar mond niet opendoet.’ En sinds wanneer deed haar dochter haar mond niet

meer open? Mack deed sinds ze kon praten voortdurend haar mond open. Het probleem was juist altijd geweest om haar haar mond dicht te laten doen. ‘En dan was er nog dat incident een maand geleden –’

‘Dat was eenmalig.’

‘Ze was dronken, Ed! Onze dochter was dronken en Tanya’s moeder moest haar naar huis rijden. Heb je enig idee hoe vernederend dat was?’ En Mack had geweigerd een verklaring te geven. Ze had hen buitengesloten. Dat had Lauren nog het meest verontrust. ‘Vanaf dat moment is ze veranderd. Ik vraag me onderhand af waar mijn dochter gebleven is.’

‘Pubers experimenteren nu eenmaal. Ze zoeken hun grenzen op. Tanya’s moeder had die fles wodka uit de buurt moeten houden.’

‘Wat als het niet eenmalig was? Wat als ze ook met drugs experimenteert?’ Haar hart sloeg over. Hoe meer ze aan alle mogelijke verschrikkingen dacht, hoe verbazingwekkender het leek dat pubers vandaag de dag nog volwassen werden. ‘Ik heb het vreselijke gevoel dat ze iets voor ons verborgen houdt.’

‘Natuurlijk doet ze dat. Sinds wanneer vertellen pubers hun ouders alles? Je moet je niet zo druk maken. Het gaat goed met Mack. Zij is niet het probleem.’

Lauren staaarde hem aan, van haar stuk gebracht. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Niets.’

‘Je zei: “Zij is niet het probleem”, wat betekent dat iemand anders dat wel is.’

Hij keek haar niet aan. ‘Laat maar. Het is niets. Ik ben vanavond misschien laat thuis.’

‘Dat meen je niet. Vanavond is het feest.’

‘Het – wat?’ Hij keek verward, sloot toen even zijn ogen en mompelde iets binnensmonds.

‘Je feest. Was je dat vergeten?’

De stilte die op haar vraag volgde, was oneindig klein, maar hij was er.

‘Nee.’

Dat was een leugen, en hij loog nooit. Hoe kon hij zijn feest verge-

ten? Wie vergat er nou zijn veertigste verjaardag? Waar zat hij met zijn hoofd?

‘Er komen dertig mensen, Ed. Vrienden, je collega’s, je moeder –’ ze probeerde niet te huiveren, want ze wist dat zijn moeder niet de leukste gast zou zijn. Maar ze zou zich er wel doorheen slaan.

Het bleef lang stil. Toen knikte hij. ‘Tot straks.’ Hij draaide zich om en pakte een flesje water uit de koelkast die ze in de fitnessruimte hadden staan. Lauren keek naar zijn rug en vroeg zich af of een man van veertig nog sexy was in een strak lycra fietsbroekje. Ze vermoedde van niet. Aan de andere kant hield het de jonge, knappe kindermisjes misschien op afstand. Hopelijk had een strakke fietsbroek hetzelfde effect op kindermisjes als antimuggenspray op muggen. Mackenzie weigerde met Ed ergens heen te fietsen als hij het droeg, dus trok Ed in het weekend een joggingbroek aan.

Hij sloeg de deur van de koelkast dicht en rechtte zijn rug. ‘Bedankt voor het regenwoud. Het was een lief idee en het spijt me dat ik zo reageerde.’ Hij gaf haar een kus op haar wang. Een droge, asexuele kus. ‘Je bent een goede vrouw, Lauren.’

Een goede vrouw? Wat betekende dat in hemelsnaam? Nu zou ze de hele dag lopen piekeren over een schijnbaar onschuldig zinnetje.

‘Misschien kun je een paar dagen vrij nemen. Mackenzie heeft drie weken paasvakantie. We zouden er even tussenuit kunnen gaan.’

‘Laten we het daar morgen over hebben.’ Hij ging weg en Lauren keek hem na.

Zij is niet het probleem. Wat was dan het probleem? Had het met werk te maken? Nee. Eds werk liep fantastisch en hij was eigen baas, dus hij kon niet ontslagen zijn of iets dergelijks. In haar hoofd liep ze allerlei aspecten van haar leven af, op zoek naar voortekenen. Gezondheid? Ed was moe, maar hij leek ervan overtuigd dat het een normale reactie was op zijn drukke leven. Hun huwelijk? Dat leek ook goed. Ze waren al zeventien jaar samen, dus ze moest realistisch blijven. Mack was niet het probleem, zei hij – maar wat dan wel?

Tegen de tijd dat ze op pad ging naar haar vriendinnen, had ze zich-

zelf ervan overtuigd dat Ed gewoon een slechte dag had. Ze voelde zich opgepept door het fitnesssen, was blij dat alles voor het feest op rolletjes liep en was enigszins gerustgesteld omdat Mackenzie minstens acht woorden had gezegd voordat ze naar school was gegaan. Gelukkig was haar school dicht bij huis. Mack liep er samen met een vriendin die een paar huizen verderop woonde heen. Meestal wist Lauren de neiging te onderdrukken om Macks telefoon te volgen en te controleren of haar dochter veilig was aangekomen.

Ze knoopte haar jas dicht tegen de kou en liep met ferme tred door de brede laan met woonhuizen. Aangezien ze tot haar achttiende op een eiland had gewoond, had ze nooit gedacht dat ze in een stad zou kunnen aarden, maar zodra Ed haar naar dit deel van Londen had meegenomen, was ze er op slag verliefd op geworden. Ze hield van de verstopte parken, de elegante huizen met de fraai bewerkte gevels en de felgekleurde charme van Portobello Road. Ze snuffelde graag rond op de markt, op zoek naar geheime schatten en restaurantjes in verscholen zijstraatjes. Toen Mack nog klein was, ging ze met haar in de wandelwagen de stad ontdekken. Ze bezocht galerietjes en wandelde door de vele Londense parken. Ze brachten uren door in het Tate en de Royal Academy, maar haar lievelingsplek was zonder twijfel het Victoria en Albert Museum, wat al honderdvijftig jaar een inspiratiebron voor designers en kunstenaars was. Lauren zou er met alle liefde in willen wonen.

Ze kwam tegelijk met haar vriendinnen bij het cafeetje aan. Ze liep naar de bar, terwijl Ruth en Helen hun vaste plek aan het raam innamen, het perfecte tafeltje om mensen te kijken. Sinds hun kinderen naar dezelfde particuliere meisjesschool gingen en ze niet meer op het schoolplein konden kletsen, dronken ze iedere week samen koffie. Lauren bestelde koffie en iets lekkers voor haar vriendinnen en stak haar creditcard in het apparaat. De pas werd geweigerd.

Ze mompelde een verontschuldiging en probeerde het opnieuw, maar de kaart werd opnieuw geweigerd. Wat was er aan de hand? Was Ed vergeten de rekening te betalen?

‘Ik betaal wel contant.’ Gegeneerd stopte ze de kaart weer in haar

portemonnee en zocht naar kleingeld. Straks Ed even bellen, dacht ze. Ze liep met het dienblad naar hun tafeltje en zette het neer.

‘Bedankt.’ Ruth pakte een cappuccino van het dienblad. ‘Volgende keer betaal ik. Wat een vrieskou buiten. Ze zeggen dat het misschien weer gaat sneeuwen.’

Lauren ging op de lege stoel zitten en deed haar sjaal af. De Britse obsessie met het weer had haar vanaf haar eerste bezoek aan Londen gefascineerd. Er werden hele gesprekken over het weer gevoerd, terwijl dit volgens Lauren zelden nieuwswaardig was. Op Martha’s Vineyard betekende slecht weer vaak dat ze afgesloten waren van het vasteland. Ze vroeg zich af hoe haar Britse vriendinnen zouden reageren op een orkaan. Ze zouden er waarschijnlijk maanden over praten.

‘Zullen we deze croissant delen?’ Helen brak hem in tweeën.

Lauren schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Ik hou het bij koffie.’ Ze pakte haar telefoon en stuurde een kort berichtje naar Ed.

De creditcard werkt niet. Is er iets?

Misschien had de bank een ongebruikelijke transactie gezien en de rekening geblokkeerd. Ze had ergens gelezen dat een op de tien transacties frauduleus was. Ze moest straks de bank maar even bellen.

‘Ik wou dat ik jouw wilskracht had.’ Ruth pakte de helft van Helens croissant. ‘Hoe doe je dat toch? Geef je nooit toe aan je impulsen?’

Lauren stopte haar telefoon weer terug in haar handtas. ‘Toegeven aan je impulsen kan rampzalige gevolgen hebben.’

Haar vriendinnen keken haar verrast aan en ze wou dat ze niets gezegd had. Nu moest ze een geloofwaardige uitleg bedenken, want het alternatief was de waarheid en die ging ze voorlopig niet aan de grote klok hangen.

‘Rampzalig?’ Ruth knipperde met haar ogen. ‘Zoals dat je broek niet meer past?’

‘Nee. Ik –’ ze schudde haar hoofd. ‘Laat maar. Ik heb een nogal een hectische ochtend gehad.’ Het was Eds schuld dat ze aan dingen ging denken waar ze niet aan wilde denken.

Zij is niet het probleem.